

Arrest

nr. 95 275 van 17 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 december 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 april 2012.

1.3. Op 15 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 mei 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een Yezidi te zijn van Koerdische origine en u zou uw hele leven in het dorp Nesseria (provincie Ninewa, Centraal-Irak) gewoond hebben. Volgens uw verklaringen zou u sedert juni 2011 aan de slag zijn in hotel 'Sipan' in de stad Zakho (provincie Erbil, Noord-Irak). U zou sindsdien afwisselend 25 dagen in Zakho en 5 dagen thuis verbleven hebben.

Op 2 december 2011 zouden in Zakho problemen ontstaan zijn na het vrijdaggebed: een grote menigte zou de straat opgegaan zijn om alle alcoholwinkels en andere plaatsen waar alcohol genuttigd werd aan te vallen. Het hotel waar u werkzaam was zou in dit kader eveneens gevisieerd zijn, maar dankzij een tijdige waarschuwing zouden alle klanten en werknemers het hotel reeds verlaten hebben voor de aankomst van deze menigte. Samen met een bevriende collega, S.(...), zou u uw toevlucht zoeken bij een tante van hem in Zakho. Onderweg zouden jullie klanten van het hotel tegengekomen zijn, die jullie uitscholden voor verraders en zeiden dat jullie het land moesten verlaten. Jullie zouden ook politieagenten tegengekomen zijn, die zeiden niet te kunnen helpen en aanraadden uzelf te redden. De volgende ochtend bracht S.(...)'s oom jullie met de wagen naar de familie van S.(...) in Derabun (provincie Erbil, Noord-Irak). Omwille van de woelige situatie in de daaropvolgende dagen, besloot u dat het veiliger was nog niet naar huis te reizen. Tijdens uw verblijf zou S.(...) zijn vader hem echter aanraden het land te verlaten. Aangezien u evenmin nog een verdere toekomst in Irak zag, besloot u S.(...) te vergezellen.

Op 10 december 2011 zou u samen met S.(...) Irak verlaten. In Turkije zouden jullie wegen scheiden, omdat S.(...) besloot zijn kans in Australië te wagen waar hij familie had. U zou op illegale wijze alleen via Turkije doorreizen naar België, waar u op 27 december 2011 toegekomen zou zijn. De volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: Uw originele identiteitskaart; uw origineel nationaliteitsbewijs; algemene informatie met betrekking tot de rellen in Zakho.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Zo kadert het enige door u aangehaalde incident immers in de rellen in december 2011, waarbij onder meer winkels in brand werden gestoken, naar aanleiding van een oproep tijdens het vrijdaggebed om de verkoop van alcohol niet langer toe te staan (gehoorverslag CGVS 8-9). Er kan dan ook gesteld worden dat u zich die dag op het verkeerde moment op de verkeerde plaats bevond als schoonmaker in een gevisieerd hotel (gehoorverslag CGVS 6). Hoewel het klopt dat etablissementen waar alcohol wordt verkocht – traditioneel veelal uitgebaat door christenen en yezidi's - regelmatig gevisieerd worden door islamitische groeperingen omdat ze niet zouden stroken met een leven volgens strikt islamitische waarden en normen, rijst echter de vraag waarom men u na de verwoesting van het hotel ook nu nog persoonlijk zou viseren. Uw persoonlijke vrees voor vroegere hotelklanten die u tijdens de rellen op straat uitgescholden zouden hebben (gehoorverslag CGVS 10-12), baseert zich immers louter op uw ervaringen tijdens deze eerder uitzonderlijke gebeurtenis in december 2011. U staft deze bevinding zelf met uw verklaring dat er zich voor die dag immers nooit eerder problemen zouden hebben voorgedaan in Dohuk (gehoorverslag CGVS 9). In uw woonplaats zou u evenmin ooit persoonlijk problemen gekend hebben (gehoorverslag CGVS 11) en ook na uw vertrek zou uw familie geen problemen gehad hebben (gehoorverslag CGVS 4). Er is bijgevolg geen enkele reden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer, met redelijke waarschijnlijkheid een risico zou lopen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Bovendien zou u het verdere verloop van de situatie niet afgewacht hebben, maar besloten hebben Irak te verlaten. Meer bepaald zou u, toen uw collega bij wie u toen verbleef besloot het land te ontvluchten, besloten hebben met hem mee te gaan omdat u in Irak niet veilig zou zijn (gehoorverslag CGVS 12) en omdat u er 'geen leven had' en het leven er heel moeilijk zou zijn onder meer omwille van de moeilijkheden om werk te vinden (gehoorverslag CGVS 8 en 12). Uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Ninewa is verbeterd maar dat het geweld tegen bepaalde minderheidsgroepen, o.a. Christenen, blijft voortduren. Voor wat betreft de Yezidigemeenschap wordt echter vastgesteld dat er geen sprake is van een veralgemeende vervolging.

Wat betreft de houding van de Iraakse overheid wordt vastgesteld dat de Yezidigemeenschap, weliswaar ondermaats, politiek vertegenwoordigd is in de lokale en nationale

wetgevende organen. Er is geen sprake van systematische schending van fundamentele rechten van de Yezidigemeenschap. Er is geen beperking van de toegang tot onderwijs, waar leden van de Yezidigemeenschap zijn vrijgesteld van het Islamitisch religieus onderricht, hoewel er klachten zijn over sociale druk vanwege moslims en de aanwezigheid van Islamitische elementen in andere lessen. Er is geen beperking op de bewegingsvrijheid, hoewel in individuele gevallen werd geklaagd dat leden van de Yezidigemeenschap die naar de gebieden onder leiding van de Koerdische regionale autoriteiten (KRG) reisden moeilijkheden ondervonden om de regio te betreden, iets wat ontkend wordt door de KRG. Ook u verklaart op uw pendeltraject tussen Centraal- en Noord-Irak nooit problemen ondervonden te hebben (gehoorverslag CGVS 7). In de betwiste grensgebieden tussen Centraal-Irak en KRG-gebied, ten noorden van Mosul, waren er aantijgingen van irreguliere confiscatie van gronden die eigendom waren van Christenen en Yezidi door de KRG. Deze aantijgingen worden ontkend door de KRG. Er waren in individuele gevallen tevens meldingen over discriminatoire behandeling bij de toegang tot werk. Wat er ook van zij, behoudens in individueel aan te tonen gevallen kan niet worden gesteld dat deze discriminaties (zelfs cumulatief) oplopen tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wel blijkt dat specifieke leden van de Yezidigemeenschap om redenen verbonden aan de betwiste gebieden tussen centraal-Irak en het KRG-gebied soms het slachtoffer van vervolging worden.

Wat betreft de handelingen van niet-overheidsactoren kan er, hoewel vele moslims een afkeer hebben van de Yezidigemeenschap omwille van religieuze redenen, evenmin worden gesproken over een veralgemeende vervolging van de Yezidigemeenschap. Nadat er in 2007, als vergelding voor de steniging van een meisje door leden van de Yezidigemeenschap, een zeer zware bomaanslag plaatsvond op twee Yezididorpen in het district Sinjar, namen de veiligheidsdiensten van de KRG zware veiligheidsmaatregelen ter voorkoming van dit soort geweld. Na oproepen door de Islamic State of Iraq (al-Qaeda) tot het doden van leden van de Yezidigemeenschap, vond twee weken later toch nog een moordpartij op willekeurige leden van deze gemeenschap plaats. Sindsdien nam het geweld op willekeurige leden van de Yezidigemeenschap af. Hoewel de aanslag op een café in Sinjar stad in augustus 2009 nog vele slachtoffers maakte, zijn er sinds 2009 geen grote aanslagen op willekeurige groepen Yezidi's meer gerapporteerd. Leden van de Yezidigemeenschap die alcoholwinkels uitbaten zijn nog steeds een veelvoorkomend doelwit van gerichte vervolging door niet-overheidsactoren en daarnaast blijft de mogelijkheid bestaan van specifieke conflicten op plaatsen waar de Moslimgemeenschap en de Yezidigemeenschap elkaar ontmoeten. Er is dan ook geen sprake van een systematische vervolging van de Yezidigemeenschap door niet-overheidsactoren.

Het loutere feit dat u tot de Yezidigemeenschap behoort, volstaat dan ook niet om te besluiten dat u met redelijke waarschijnlijkheid vervolging zal ondervinden bij terugkeer naar Irak en dat er voor u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Dit neemt natuurlijk niet weg dat het behoren tot de Yezidigemeenschap een factor is die in individueel aantoonbare gevallen kan leiden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zoals eerder vermeld zou u echter geen incidenten meegemaakt hebben in uw dorp. Uw algemene verklaringen omtrent ontvoeringen en onthoofdingen van yezidi zou u bijvoorbeeld niet kunnen staven met concrete voorbeelden (gehoorverslag CGVS 12). Dit wijst dan ook enkel op een subjectief onveiligheidsgevoel van uw zijde en volstaat niet om de aangehaalde vrees gegrond te maken.

De door u aangebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie inzake uw asiældossier kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen louter uw nationaliteit en identiteit. Het document dat u neerlegde ter staving van de rellen in Zakho verschaft informatie over deze algemene feiten, maar niet over uw persoonlijke problemen naar aanleiding hiervan.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het dorp Nesseria in de provincie Ninewa in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak en meer in het bijzonder ook in de provincie Ninewa merkelijk verbeterd is. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in Ninewa is gedaald. Verder wordt duidelijk vastgesteld dat er een verschuiving is van het type geweld dat nog voorkomt. Het geweld dat specifiek gericht wordt tegen bepaalde beroepsgroepen is gestegen terwijl het geweld tegen bepaalde minderheden o.a. tegen de Christenen blijft voortduren. Naast de evolutie naar meer doelgericht geweld, wordt vastgesteld dat het terroristisch geweld is afgenomen en meer evolueert naar crimineel geweld. Slechts sporadisch werden nog grootschalige bomaanslagen gepleegd in Ninewa. De belangrijkste aanslagen werden gericht tegen

de Iraakse veiligheidsdiensten. Het risico om met geweld geconfronteerd te worden is voor het merendeel van de burgers die in de provincie Ninewa leven, verminderd. Voor bepaalde groepen blijft de situatie wel risicovol oa. voor de leden van de Iraakse veiligheidsdiensten en ook voor religieuze minderheden o.a. de Christenen. Ze zijn ofwel het slachtoffer van doelgerichte aanslagen ofwel doelgericht geweld tegen individuen. Het doelgericht geweld tegen individuen wordt vooral gepleegd tegen leiders van bepaalde beroeps categorieën oa. politieke leiders, rechters, leiders van Sahwa, leiders van de veiligheidsdiensten en overheidsambtenaren met een hoog profiel (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Ninewa/Kirkoek dd. 5 januari 2012).

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. In Ninewa is sinds het vertrek van de Amerikanen echter geen sprake van een uitzonderlijke opflakking van het geweld. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld in het aan de gang zijnde conflict in Irak en meer bepaald in de provincie Ninewa dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in de provincie Ninewa aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Ninewa blijkt dat er sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merklijk verbeterd. Het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in de provincie Ninewa is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Ninewa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel uit het "Report on Human Rights in Iraq: 2011" van UNAMI Human Rights Office /OHCHR Bagdad.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het enige door hem aangehaalde incident kadert in de rellen in december 2011 waarbij onder meer winkels in brand werden gestoken naar aanleiding van een oproep tijdens het vrijdaggebed om de verkoop van alcohol niet langer toe te staan zodat kan worden gesteld dat hij zich die dag op het verkeerde moment

op de verkeerde plaats bevond als schoonmaker in een geviseerd hotel, (ii) de vraag rijst waarom men hem na de verwoesting van het hotel ook nu nog persoonlijk zou viseren daar hij zijn persoonlijke vrees voor vroegere hotelklanten die hem tijdens de rellen op straat uitgescholden zouden hebben louter baseert op zijn ervaringen tijdens deze eerder uitzonderlijke gebeurtenis in december 2011, er zich blijkens zijn verklaringen voor die dag nooit eerder problemen zouden hebben voorgedaan in Dohuk, hij evenmin ooit persoonlijke problemen in zijn woonplaats zou hebben gekend en ook zijn familie na zijn vertrek geen enkel probleem zou hebben gehad, (iii) hij het verdere verloop van de situatie niet zou afgewacht hebben maar zou besloten hebben Irak te verlaten, (iv) er geen sprake is van systematische schending van fundamentele rechten van de Yezidigemeenschap door de Iraakse overheid en ook wat betreft de handelingen van niet-overheidsactoren evenmin kan worden gesproken over een veralgemeende vervolging van de Yezidigemeenschap, zoals uitgebreid wordt uiteengezet, zodat het loutere feit dat hij tot de Yezidigemeenschap behoort niet volstaat om te besluiten dat hij met redelijke waarschijnlijkheid vervolging zal ondervinden bij terugkeer naar Irak en dat er voor hem een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie bestaat en een subjectief onveiligheidsgevoel van zijn zijde niet volstaat om de aangehaalde vrees gegrond te maken, (v) de door hem aangebrachte documenten niet van die aard zijn dat zij bovenstaande appreciatie inzake zijn asiëldossier kunnen wijzigen daar zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs louter zijn nationaliteit en identiteit bevestigen en het document dat hij neerlegde ter staving van de rellen in Zakho informatie verschaft over deze algemene feiten maar niet over zijn persoonlijke problemen naar aanleiding hiervan en (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit de provincie Ninewa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de provincie Ninewa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Vooreerst wijst verzoeker erop dat zijn verklaringen omtrent de feiten die hij heeft beleefd nergens in twijfel worden getrokken. Hij betwist het oordeel van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zouden de door hem aangehaalde elementen niet volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing verschillende appreciatiefouten worden begaan. Zo is de redenering dat hij zich op de verkeerde plaats bevond op het verkeerde moment niet ernstig te noemen, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat er niet alleen meerdere incidenten zijn maar dat in het algemeen de leden van o.a. de Yezidi minderheid het voorwerp uitmaken van spot en zelfs haat vanwege de moslimbevolking. Hij wijst erop dat hij aan het begin van zijn verhaal ook concreet aanhaalde dat hij niet in Dohuk kon blijven werken in 2010 omdat hij er constant het voorwerp uitmaakte van discriminatie en spot en hij er uiteindelijk ook ontslagen werd omwille van volledig verzonnen en onterechte beschuldigingen. Daarenboven heeft hij benadrukt dat de Yezidi gemeenschap heel geïsoleerd is en haar leden onder enorme druk leven, dat ze het voorwerp uitmaken van agressies en het zo erg te verduren krijgen dat ze geregeld zelf een eind aan hun leven maken. De conclusie van de bestreden beslissing dat hij nooit elders of tevoren problemen heeft gekend is gebaseerd op een suggestieve vraag en uit zijn verklaringen blijkt het tegendeel, aldus nog verzoeker. Hij stelt dat de dossierbehandelaar zelf het gehoor stuurde en focuste op het incident van 2 december 2012, doch naliet om deze feiten te plaatsen in de bredere context van de levensgeschiedenis van verzoeker en zijn familieleden. Aangezien hij al heel wat incidenten en problemen achter de rug had, is zijn conclusie dat er geen leven meer was in Irak en dat er elke maand iets kan gebeuren, niet zomaar uit de lucht gegrepen, alsnog verzoeker.

2.3.2. Waar verzoeker wijst op diverse vormen van discriminatie die hij in het bijzonder en de Yezidi gemeenschap in het algemeen in Irak ondergaan, benadrukt de Raad dat om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat verzoeker niet heeft aangetoond. Immers, als concrete vormen van discriminatie ten aanzien van zijn persoon omwille van zijn geloofsovertuiging haalt verzoeker slechts aan dat hij in de fabriek waar hij in 2010 werkte werd lastiggevalen op het vlak van religie, dat zijn collega's – moslims – hem belachelijk maakten en dat hij ten onrechte werd ontslagen (administratief dossier, stuk 6, p. 5-6), feiten welke bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als zijnde voldoende zwaarwichtig om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor persoonlijke of systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan ook uit de door

verzoeker uiteengezette rechtstreekse vluchtaanleiding geen gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie worden afgeleid. Het door hem aangehaalde incident, waarbij hij door vroegere hotelklanten op straat zou zijn uitgescholden, kadert immers in de rellen die plaatsvonden op 2 december 2011, waarbij onder meer winkels in brand werden gestoken, naar aanleiding van een oproep tijdens het vrijdaggebed om de verkoop van alcohol niet langer toe te staan (administratief dossier, stuk 6, p. 9-10). Verzoeker brengt geen concrete aanwijzingen bij dat hij na de verwoesting van het hotel nog persoonlijk zou worden gevisieerd. In de door hem als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie wordt overigens benadrukt dat het geweld op 2 december 2011 niet gericht was tegen bepaalde minderheden op zich, maar de uitdrukking was van een woede ten aanzien van etablissementen waar praktijken worden gepromoot die worden beschouwd als strijdig met de Islam en dat ook een aantal moslims die eigenaar zijn van dergelijke etablissementen schade leden ten gevolge van het geweld (p. 32). Het is de Raad voorts niet duidelijk waarom verzoeker, in geval van (blijvende) onrusten in Zakho niet in zijn geboortedorp Nesseria kon verblijven, waar hij blijkens zijn verklaringen persoonlijk nooit problemen zou hebben gekend en waar ook zijn familie na zijn vertrek uit Irak geen problemen zou hebben ondervonden (administratief dossier, stuk 6, p. 4 en p. 11). Verzoekers algemene beweringen in dit verband *“Vele Yezidi’s hebben problemen, vele Yezidi’s kunnen zelfs niet in Dohuk en Mosul gaan werken, ze zijn nergens veilig. Ze worden constant vermoord, ontvoerd, onthoofd en door deze problemen beëindigen ze ook hun leven zelf. Dat zie je ook vaak in de kranten, op televisie, dat zij zichzelf hebben opgehangen door de problemen die ze in het leven krijgen: Ze kunnen niet in Dohuk gaan werken, zijn niet veilig. Ze kunnen niet in Mosul gaan leven en werken, ze zijn niet veilig. Het wordt veel te veel voor deze mensen en opeens beginnen ze hun leven te beëindigen en ik was ook bang: Als ik naar daar ga, dacht ik, gaan ze misschien achter mij komen en als deze mensen iemand willen vermoorden dan ben je nergens veilig voor hen, ze kunnen u op elk moment overal vinden.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 11) doen niets af aan de vaststellingen dat hij verklaarde, dat hij persoonlijk nooit problemen heeft gekend in zijn geboortedorp en dat zijn vrees louter gestoeld is op vermoedens en speculaties en een subjectief onveiligheidsgevoel van zijnentwege (administratief dossier, stuk 6, p. 12). Ook met de loutere bewering in het verzoekschrift dat hij zelf ook geregeld dronk, hetgeen op zich een bijzonder risico uitmaakt in zijn land – stelling die overigens geen steun vindt in zijn eerdere verklaringen, waar hij op geen enkel ogenblik gewag maakte van enige problemen of een vrees voor vervolging omwille van zijn eigen voorgehouden alcoholgebruik –, slaagt verzoeker er niet in het minst in aan te tonen dat hij een risico loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Daar verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij persoonlijk werd/wordt gevisieerd, kan de stelling in het verzoekschrift als zou hij naar aanleiding van een bijzonder gewelddadig incident genoodzaakt zijn geweest onder te duiken en hij een snelle oplossing moest bedenken om zijn veiligheid te garanderen, bezwaarlijk ernstig worden genomen.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapport vermag evenmin afbreuk te doen aan de uitgebreide informatie gevoegd aan het administratief dossier op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat, hoewel het behoren tot de Yezidigemeenschap een factor is die in individueel aantoonbare gevallen kan leiden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie – wat verzoeker in casu niet aantoonde zoals blijkt uit wat voorafgaat –, er geen sprake is van systematische schending van fundamentele rechten van de Yezidigemeenschap door de Iraakse overheid, noch van een systematische vervolging van de Yezidigemeenschap door niet-overheidsactoren. De Raad oordeelt dat uit niets kan afgeleid worden dat het loutere feit Yezidi te zijn in Irak en de daaraan gekoppelde discriminatie op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals omstandig en gedetailleerd wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

2.4. Zoals correct wordt geoordeeld in de bestreden beslissing, zijn de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Immers, zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs bevestigen louter zijn nationaliteit en identiteit en het document dat hij neerlegde ter staving van de rellen in Zakho verschaft slecht informatie over deze algemene feiten, maar niet over zijn beweerd persoonlijke problemen naar aanleiding hiervan.

2.5. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar enerzijds wordt voorgehouden dat de algemene veiligheidssituatie verbeterd is, maar anderzijds wordt bevestigd dat dit niet geldt voor

bepaalde groepen, meer bepaald de religieuze minderheden en hij aanvoert dat hij in casu behoort tot een specifieke groep voor wie de veiligheid nog meer in het gedrang is omwille van zijn etnische en religieuze origine, benadrukt de Raad dat het louter behoren tot een bepaalde risicogroep niet volstaat om de erkenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er immers niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. Om als vluchteling te worden erkend moet de asielzoeker zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep aantonen. De persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is aldus determinerend om als vluchteling te worden erkend. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, slaagt verzoeker er evenwel niet in om de individualisering van zijn vrees aan te tonen. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant daar het geen bewijs vormt van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad herhaalt dat het loutere feit tot de Yezidi minderheid te behoren niet volstaat om gewag te maken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke zoals blijkt uit wat voorafgaat.

De Raad leest in de Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkoek*" van 5 januari 2012, gevoegd aan het administratief dossier, weliswaar dat er in de provincie Ninewa een moeilijke situatie is voor minderheden, voornamelijk niet-moslims (Jezidi, Christenen), Shabakken en Turkmene (p. 17). Daarnaast wordt gepreciseerd dat zij verschillende vormen van discriminatie ondervinden, maar dat de doelgerichte aanvallen vooral gericht zijn tegen Christenen (SRB, p. 12-13 en p. 17). Uit de update aangaande de meest recente stand van zaken inzake de veiligheidssituatie in Centraal-Irak (Subject Related Briefing "Irak" "*De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak – Ninewa/Kirkoek*" van 31 juli 2012), neergelegd ter zitting, blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de Subject Related Briefing van 5 januari 2012, gevoegd aan het administratief dossier, nog steeds gehandhaafd blijven (p. 18-19 en p. 23). In acht genomen de informatie vervat in hoger genoemde SRB's en mede gelet op het feit dat verzoeker geen persoonlijke bedreiging omwille van zijn Yezidi religie aantoont, is de Raad van oordeel dat het loutere feit Yezidi te zijn in Irak en de daaraan gekoppelde discriminatie niet volstaat om gewag te maken van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In zoverre verzoeker nog de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de provincie Ninewa betwist, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt te dezen dat artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad leest in de SRB van 31 juli 2012: "Op basis van de cijfergegevens die specifiek zijn voor de provincie Ninewa en Kirkoek, (...) blijkt dat de frequentie van het geweld en bijgevolg het risico op met geweld geconfronteerd te worden sterk gedaald is in beide provincies. De daling is het sterkst in Ninewa. Daar vielen in de eerste 8 maanden van 2011 nog slechts de helft van het aantal slachtoffers in vergelijking met vorig jaar. De indijking van het terroristische geweld dat vroeger vooral werd veroorzaakt door AQI zal daar vanzelfsprekend één van de grootste redenen voor zijn" (p. 23). Uit de informatie blijkt dat in Ninewa sporadisch zware aanslagen worden gepleegd doch, zoals de commissaris-terecht stelt is dit geen situatie van "open combat". De algemene veiligheidssituatie is reeds geruime tijd merkbaar verbeterd en het terroristische geweld is afgenomen en meer geëvolueerd naar crimineel geweld. Verder is het geweld doelgericht van aard en viseert het bepaalde beroepsgroepen en minderheden. Uit de lezing van de SRB kan worden besloten dat er actueel geen melding wordt gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze heeft gesteld dat "Het geweld in de provincie Ninewa (...) niet aanhoudend (is) en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger (...) eerder beperkt (is)" en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in de provincie Ninewa subsidiaire bescherming zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS